

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty ve věci žalobce: **E. D.**, zastoupený advokátem Mgr. Jakubem Krčem, Politických obětí 118, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, Praha, proti rozhodnutí žalovaného o zajištění ze dne 3. 11. 2025 čj. OAM-1234/BA-BA01-BA03-Z-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě dne 27. 11. 2025, čj. 19 Az 52/2025-24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jakubovi Krčovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **12 269,40 Kč**, která mu bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (*stěžovatel*) se z Turecké republiky snažil dostat bez potřebných pobytových oprávnění do Holandska. Při cestě z Prahy do Berlína jej však zadržela policie a jelikož nepředložil nic kromě padělaných dokladů, byl mu odepřen vstup na území Spolkové republiky Německo. Okolnosti vrácení stěžovatele do České republiky a jeho výskytu na území Schengenského prostoru zjistila při následné kontrole na bývalém hraničním přechodu Policie České republiky. Stěžovatele proto zajistila a za účelem správního vyhoštění jej umístila do zařízení pro zajištění cizinců. Stěžovatel následně podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Ministerstvo vnitra (*žalovaný*) proto rozhodlo o jeho zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Mezi účastníky řízení je sporné, zda byly pro zmíněné zajištění splněny zákonné podmínky.

[2] Rozhodnutí žalovaného stěžovatel napadl žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě (*krajskému soudu*), který ji však zamítl.

[3] **Stěžovatel** napadá rozsudek krajského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení, pro vady správního řízení a pro nepřezkoumatelnost. Navrhuje, aby NSS rozsudek zrušil. Krajský soud prý totiž nesprávně posoudil naplnění zákonných podmínek, konkrétně zřejmého podání žádosti o mezinárodní ochranu toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění a podmínku nemožnosti uložit zvláštní opatření podle § 47 odst. 3 zákona o azylu. Krajský soud rozhodl v rozporu s judikaturou NSS, dle níž nelze vyloučit uložení zvláštního opatření bez existence skutečností svědčících o snaze mařit vyhoštění. Stěžovatel rovněž upozorňuje, že soud pominul jeho součinnost ve správním řízení, což činí napadený rozsudek nepřezkoumatelným.

[4] **Žalovaný** ve vyjádření setrval na závěru o zákonnosti zajištění, ztotožnil se s napadeným rozsudkem a odkázal na vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že podle cizineckého informačního systému bylo stěžovateli vydáno vyhoštění z důvodu porušování či obcházení národních nebo evropských předpisů o vstupu a pobytu a byl zařazen do evidence nežádoucích osob.

[5] Protože v řízení před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, zabývá se NSS podle § 104a odst. 1 s. ř. s. nejprve tím, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pouze u přijatelné kasační stížnosti tedy NSS může přikročit k posouzení její důvodnosti. V souladu s ustálenou judikaturou se o přijatelnou kasační stížnost může jednat, 1) dotýká-li se kasační stížnost právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně judikaturou zdejšího soudu řešeny; 2) jedná-li se o právní otázky řešené judikaturou rozdílně; 3) existuje-li důvodná potřeba učinit judikaturní odklon; anebo 4) bylo-li v rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[6] NSS posoudil kasační stížnost stěžovatele a dospěl k závěru, že je **nepřijatelná**.

[7] Kasační stížnost obsahuje dvě stěžejní námitky: stěžovatel nesouhlasí s posouzením naplnění podmínek zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu a upozorňuje na nezohlednění jeho součinnosti.

[8] Podmínkami zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu se již zdejší soud opakovaně zabýval. Konstatoval přitom, že důvody zajištění a okolnosti znemožňující využití zvláštního opatření se mohou do značné míry překrývat. Upozornil, že pro zajištění cizince podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu je nezbytné, aby na základě objektivních okolností (zejména předchozího jednání cizince) existovaly oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo pouze účelové. Při posuzování možného využití opatření podle § 47 zákona o azylu je třeba zvážit mimo jiné osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s řízením o správním vyhoštění nebo jeho dosavadní chování. Volba zvláštních opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude se správními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření. Existují-li tedy skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude mařit správní řízení či výkon případného správního vyhoštění, nelze ke zvláštnímu opatření přistoupit (viz body 9-11 usnesení ze dne 25. 3. 2025, čj. 3 Azs 18/2025-22 a zde citovaná judikatura). K otázce účelovosti podané žádosti NSS v minulosti upozornil, že má-li jedinec obavy z pronásledování v zemi původu, nedává smysl, aby žádost o mezinárodní ochranu nepodal

pokračování

v prvním bezpečném státě a vyčkával s jejím podáním do chvíle, kdy bude zajištěn za účelem správního vyhoštění (usnesení ze dne 4. 12. 2024, čj. 1 Azs 254/2024-45, bod 19).

[9] Ke stěžovatelem zpochybňované otázce tedy existuje rozsáhlá a jednotná judikatura NSS, z níž napadený rozsudek zjevně vycházel (bod 12). Krajský soud v souladu s citovanými rozsudky zohlednil předchozí jednání stěžovatele, jeho pobytovou historii, výpověď o jeho plánech a důvodech nepodání žádosti v Rumunsku. Hodnotil rovněž neexistenci vazeb stěžovatele na území České republiky, účelovost jeho jednání a nerespektování právního řádu několika států Schengenského prostoru. NSS proto uzavírá, že krajský soud postupoval v souladu s ustálenou judikaturou, od níž se zdejší soud nepovažuje za vhodné odchýlit.

[10] Na tomto závěru nic nemůže změnit ani odkaz stěžovatele na obecná východiska rozsudku NSS ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016-23. Krajský soud totiž popsal svou úvahu o nedostatečnosti mírnějších opatření odůvodněnou zejména předchozím chováním stěžovatele a jeho plány, které sám vylicil policejnímu orgánu. Popsaná úvaha není v rozporu s obecnými východisky rozsudku, na něž stěžovatel upozorňuje, jelikož identifikuje *skutečnosti nasvědčující tomu, že by stěžovatel mařil řízení*.

[11] Druhá námitka stěžovatele spočívá v nezohlednění součinnosti stěžovatele. NSS připouští, že v napadeném rozsudku chybí výslovná reakce na uvedený argument. Z judikatury však zároveň vyplývá, že krajský soud nemusí reagovat na každou dílčí námitku stěžovatele. Postačí, je-li argumentace jako celek srozumitelná a logická, a nevzbuzuje tedy pochybnosti o správnosti závěrů rozsudku (např. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43, bod 41). Dle zdejšího soudu napadený rozsudek vypořádal podstatu veškerých kasačních námitek a zejména zdůraznil skutečnosti, z nichž lze usuzovat na účelovost jednání stěžovatele a nerespektování pobytových předpisů a právního řádu. Tím implicitně upozornil též na irelevanci tvrzené součinnosti stěžovatele. Krajský soud se tedy nedopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, a proto nebyl naplněn ani poslední z důvodů přijatelnosti.

[12] Protože kasační stížnost nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, NSS ji odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[13] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v posuzované věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[14] NSS ustanovil stěžovateli zástupcem advokáta Mgr. Jakuba Krče, který učinil v řízení o kasační stížnosti dva úkony právní služby – převzetí zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*advokátní tariff*)) a sepsání kasační stížnosti (§ 11 odst. 3 advokátního tarifu). Za dva úkony náleží zástupci stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 2 x 4 620 Kč, tedy 9 240 Kč. Náhrada hotových výdajů činí 450 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 900 Kč. Celkem tedy NSS přiznává ustanovenému advokátovi částku 12 269,40 Kč včetně DPH.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. února 2026

Vojtěch Šimíček
předseda senátu